

KOLLÁR DÁVID

A carbonara-hadművelet

Mariann és Leonárd a negyedik cataniai étteremben ültek aznap, amikor Leonárd meglepő felfedezést tett: minden elfogyasztott carbonara után pontosan három perccel és tizenkét másodperccel érkezett egy galamb az asztalukhoz. A galambok nem koldultak, nem próbáltak ételmorzsákat lopni – egyszerűen csak megjelentek, körbenéztek, mintha ellenőrizni akarnák a tényérokot, majd ugyanazzal a mechanikus precizitással távoztak.

„Ez statisztikailag lehetetlen”, jegyezte meg Leonárd, a Casio óráját bámulva – amit Marianntól kapott az ötödik évfordulójukra. Eközben a negyedik galamb éppen elhagyta az asztalukat, pontos menetrend szerint.

„Talán a szardíniafélék illata vonzza őket”, válaszolta Mariann, aki nem hitt a véletlenekben, de abban sem, hogy bármi is előre elrendelt lenne. „Vagy a tojás-szalonna kombináció bizonyos molekuláris szerkezeteket hoz létre a levegőben...” – tette hozzá.

Aztán ahogy végzett az étellel, egy nedves szalvétával kezdte törölgetni a szája szélét. Leonárd észrevette, hogy a szalvétán egy térkép rajzolódott ki – Szicília kontúrja, benne egy piros X-szel. Mariann követte a tekintetét.

„Tudod, mit mondott a recepció ma reggel? Hogy Szicíliában nincs is igazi carbonara, mert az egy római étel. És tudod, mit mondott a takarító-nő? Hogy csak a szicíliai carbonara az igazi, mert a rómaiaknak fogalmuk sincs a tojás és a szalonna kapcsolatáról.”

Leonárd eltűnődött, vajon mi a különbség az igazság és a meggyőződés között. És ami még fontosabb: melyiknek az íze jobb egy tányér tészta?

„Láttad a térképet?” kérdezte Mariann, és a nedves szalvétára mutatott. „A reggeli kávé is ilyen alakú foltot hagyott a lepedőn.”

„Lehet, hogy álmotadt”, felelte Leonárd, bár jól tudta, hogy Mariann soha nem álmodik térképekkel. Legalábbis azt állítja. „Lehet, hogy a carbonara álmodik minket.”

„Mit keres két közép-európai Szicíliában, carbonarát kóstolgatva?”, fordult hirtelen Leonárdhoz egy harmadik hang. Egy öltönyös férfi állt az asztaluknál, aktatáskával a kezében. „A nevem Umberto, és a Hivatalos Carbonara Minőségellenőrző Bizottság tagja vagyok.”

Leonárd és Mariann először azt hitték, ez valami helyi tréfa, de Umberto átnyújtott egy hivatalos igazolványt, amelyen az Európai Unió emblémája díszelgett, alatta egy tányér tészta stilizált képével.

„Csak azt szeretném tudni,” folytatta Umberto, „hogyan önök miért jeyzetelnek minden étkezés után, és miért mérik stopperrel a galambokat?”

Mariann elmosolyodott. „Nem a galambokat mérjük,” mondta, „hanem az időt, ami ahhoz kell, hogy valaki észrevegye: nem is a carbonarát keressük.”

„Hanem?” kérdezte Umberto és Leonárd egyszerre.

„A tökéletes félreértést,” válaszolta Mariann játékosan, és elővett egy jegyzetfüzetet, amiben semmi más nem volt, csak galambrajzok és étteremnevek, mellettük számokkal.

Umberto gondosan szemügyre vette a jegyzetfüzetet, majd komoly arccal visszaadta. „Akkor önök bizonyára a párizsi részlegtől jöttök,” bólintott. „Gyanítottam, hogy a franciák titokban megfigyelés alatt tartják a carbonara-minőségellenőrzést.”

Leonárd és Mariann egymásra néztek.

„Természetesen nem vagyunk... illetve...”, kezdte Leonárd, de Mariann egy hirtelen fejbólintással félbeszakította.

„Igen, pontosan”, mondta Mariann olyan természetességgel, mintha egész életében titkos carbonarakém lett volna. „Minden rendben van a központi algoritmussal? A galambok pontosan érkeznek, de észrevettünk bizonyos anomáliákat a via Etna éttermeiben.”

Umberto arca elsápadt. „Önöknek tudomásuk van az algoritmusról? És a galambokról?” Körbenézett, mintha attól tartana, hogy lehallgatják őket. „Kérem, folytassák az adatgyűjtést, de legyenek diszkrétebbek. Holnap találkozunk a katedrális mögötti kis téren, hajnali ötkor. Hozzák magukkal a jegyzeteiket.”

Miután Umberto sietve távozott, Leonárd meglehetősen zavartan nézett Mariannra. „Mi folyik itt? Tényleg van valami carbonara-összeesküvés?”

„Fogalmam sincs”, válaszolta Mariann őszinte csodálkozással. „De legalább kiderült, hogy nem képzelődtünk a galambokkal kapcsolatban. Bármi is történik, úgy tűnik, belecsöppentünk valami nagyszabású... patakonspirációba.”

Aznap este a szállodai szobájukban Mariann és Leonárd megpróbálták rekonstruálni az események sorozatát. A szoba falára különböző színű post-it cédulákat ragasztottak a galambokról, éttermekről és az eddig megkóstolt carbonarákról.

„Gondolj bele,” mondta Leonárd, miközben egy zöld cetlit helyezett a „Gyanús események” feliratú oszlopba. „Ha létezik egy titkos carbonaraminőség-ellenőrző hálózat, akkor logikusan kell lennie egy titkos carbonarareceptnek is, amit védenek.”

„Vagy épp ellenkezőleg,” vetette ellen Mariann. „Talán nincs is igazi carbonara. Talán az egész csak egy összeesküvés, hogy az emberek folyamatosan új éttermeket próbáljanak ki, abban a reményben, hogy megtalálják a tökéletes verziót.”

Éjfél körül kopogtattak az ajtajukon. Amikor kinyitották, nem volt ott senki, csak egy boríték a padlón. A borítékban egyetlen papírlap volt, rajta egyetlen mondattal:

„A tökéletes carbonara nem létezik, de az, aki keresi, igen.”

Másnap hajnalban, pontosan ötkor megjelentek a katedrális mögötti téren. Umberto helyett azonban egy öreg halász várta őket, aki szótlanul intett, hogy kövessék. A kikötő melletti apró, névtelen kifőzdébe vezette őket, ahol a konyha már teljes gőzzel üzemelt.

„Üljetek le”, mondta az öreg, most már magyarul, tökéletes budapesti akcentussal. Umberto az unokaöcsém”, folytatta az öreg. „Ő küldött hozzám tegnap este. Sajnos már nem találkozhat veletek... Az éjjel elvitték a carbonaramilícia emberei.

„Carbonaramilícia?”, kérdezte Leonárd egyre növekvő zavarral. „De hát Umberto maga is a Hivatalos Carbonara Minőségellenőrző Bizottság tagja...”

Az öreg keserűen felnevetett. „Épp ez a lényeg. A bizottság nem más, mint egy fedőszerv. Umberto kettős ügynök volt – látszólag a hivatalos olasz vonalat képviselte, de valójában az igazságot kutatta.” Lehalkította a hangját. „A gasztronómia történetének legnagyobb összeesküvése. Az olasz konyha féltve őrzött titka nem más, mint hogy a carbonara valójában magyar étel. Egy bizonyos Carbonelli nevű szakács találta fel Budapesten, az 1870-es években, amikor az Osztrák-Magyar Monarchia...”

Mielőtt befejezhette volna, a szakács egy tál ételt tett eléjük. Első pillantásra egyáltalán nem hasonlított carbonarára. Nem volt benne se szalonna, se tojás, és a tészta sem spagetti volt. Mégis, amint megkóstolták, mindketten pontosan tudták: ez az, amit kerestek.

„De hiszen ez nem is carbonara” mondta Leonárd.

Az öreg halász elmosolyodott. „Persze hogy nem. Ez túrós csusza. Az egyetlen étel, amiről a carbonarát mintázták. De erről nem beszélünk idegeneknek.”

Egy galamb szállt az asztalukra, pontosan három perc és tizenkét másodperc múlva.